

ANNONSE

ANNONSE

Foto: foto.samfundet.no

Tight, men tynt

Til tross for tynne tekster og humring framfor lattersalver, er UKErevyen 2015 en solid og kontrollert forestilling. På både godt og vondt.

Andreas Gregersen

PUBLISERT Lørdag 03. oktober 2015 - 22:13

SIST OPPDATERT Søndag 04. oktober 2015 - 13:58

UKerevyen jubilerer på sett og vis i år med den femtiende revyen siden starten: *Lurifax*.

Revynavnet er et ordspill på det skrinlagte musikkinstrumentet lur og den skrinlagte kommunikasjonsteknologien telefax. I tillegg til dette presenteres Lurifax i revyen som en teknisk innretning tilsvarende den ikke fullt så skrinlagte smarttelefonen. Denne synliggjøres over scenen med en projeksjon som ligner en morsom blanding av Hal fra 2001: *En romodysse* og åpningsvignetten til Dagsrevyen. Dingsen vet alt, kan alt, og ordner absolutt alt du måtte ha behov for.

Fakta

UKErevyen 2015: Lurifax

- Instruktører: Andreas Ven Lanø og Erik Bauck Bårdstu

Med denne parallellen til dagens teknologi gir revyen et tydelig og solid bilde av hvor den vil og hva den vil si, fra første sekund. Hvordan den sier det er derimot ikke en like solid affære.

Revyens regi bærer preg av å være tight og tydelig, med fokus på å heve revyforestillingen som et godt stykke teater. Mellomsekvensene som framhever den røde tråden følger en god dramaturgisk oppbygning, og skaper en solid helhet. Det samme gjør fellesnumrene, med godt samkjørt sang og koreografi. Dette skal UKErevyen ha honnør for, da amatørrevyer ofte bærer preg av å glemme at god revy også er godt teater. Dessverre tar dette fokuset i blant overhånd, og skaper ikke alltid det nødvendige rommet for humor og galskap.

Jeg får ofte inntrykk av at aktørene på scenen også er teaterfolk. De fleste gjør en solid jobb helt etter boka, men mangler tidvis tilstedeværelsen og timingen revysjangeren krever for å nå helt opp. Enkelte burde også jobbe enda bedre med diksjon, til tross for en allerede hederlig innsats. Noen replikker drukner rett og slett i rommet, da storsalen er en vanskelig sal å formidle tekst i.

Sketsjene, særlig fra og med andre akt, bærer preg av gode grunnideer, og sikter bredt slik at alle forstår dem. Problemet er bare at vi ofte forstår dem litt for raskt, og at de deretter sirkulerer rundt samme komiske situasjon fram til den eventuelle punchlinen. I flere sketsjer er også punchlinen det eneste reelt gode poenget. Dette gjelder også revyens mer seriøse innslag, eksempelvis visa om båtflyktningene. Til tross for strålende formidling av Henriette Motrøen, presenteres tekstens budskap alt for direkte allerede i anslaget. Teksten mister dermed alt kjøtt på beinet for å gjøre videre inntrykk. Jeg har full forståelse for at revyen ønsker å satse på et bredt publikum, da dette kan gi positivt utslag for både revyen og UKA på flere måter. Men for tekstene og humoren er det utelukkende feil.

«Humor er det jeg synes er morsomt», sa Rolv Wesenlund en gang. Med trykk på ordet *jeg*. Annet fokus enn dette burde heller ingen i UKErevyen hatt. Som en revy nesten utelukkende produsert av unge studenter hadde jeg derfor likt å se mer eksperimentering, lek og vitalitet. Jeg får inntrykk av at dette blir overskygget av en mulig frykt for at revyen ikke skal nå ut til så mange som mulig. Innen noe så subjektivt som humor, vil det å definere målgruppen som «alle» ikke være annet enn et paradoks. Resultatet får samme effekt som alt annet som sikter bredt - det være seg musikken på P4, Norvegia eller Grandiosa. De fleste klarer å trykke det i seg med varierende entusiasme, men de virkelig store opplevelsene uteblir som regel for samtlige.

Revyen har allikevel flere spirer til gode numre. Av de obligatoriske Trondheimsvisene skiller *Æ ska aldri dra herfra* seg ut som revyens musikalske høydepunkt, i en gåsehudfremkallende fremføring av Mari Brekke Djuve. Djuve er revyens udiskutabelt beste vokalist, samt den aktøren som i størst grad mestrer forholdet mellom sceneforestillingens tichte uttrykk, og revyens humoristiske galskap. Her er også Jonas Boym Flaten inne på noe, blant annet i rollen som en svært livlig og engasjert fotograf, og Håkon Vikøren som Fugleskremsel og Politimester Bastian.

Øvrige gode ideer dukker opp i flere nummer. Sketsjen om justisminister Anundsen stikker seg ut som et kort, men godt høydepunkt. Den vet også å kjenne sin egen besøkestid på scenen, da den ikke bruker mer tid enn den trenger på å forklare budskapet. Dette er også en generell styrke ved revyen, som presenterer tett, og ofte unngår de unødvendige anekdotene. Sammen med den knirkefrie teknikken og de sømløse overgangene skaper dette et svært godt helhetsinntrykk.

Problemet ligger hovedsakelig i tekstene, som byr på få vitser og humoristiske overraskelser. Visetekstene hadde også vært tjent med flere originale rimord, samt å henge rytmisk sterkere sammen med de musikalske komposisjonene. Det oppleves også som noe uoriginalt at det morsomste poenget i nummeret om den svenske slankecoachen, er mottoet: «Tired of being fat & ugly? Just be ugly!». Denne vitsen er direkte stjålet fra et mye omtalt bilde på nettet, uten at det

refereres videre til dette. I sketsjen om krenke-pandaen piper det nok en gang i referansealarmen, da South Park gjorde noe mistenkelig likt med *Sexual Harrassment Panda* allerede i 1999. Det er ikke et plagiat, men det svekker dessverre inntrykket av at det jeg ser er noe genuint nytt og originalt, eksklusivt for Norges største kulturfestival.

Ellers er bruken av scenografi, kost/mask og teknikk både stilig og effektiv, og gir et futuristisk nikk i retning tematikken i forestillingen. Bandet er også svært godt, og komponistkollegiets melodier og musikalske arrangementer er intet mindre enn nydelige på sitt beste. Jeg koste meg derfor mer med UKErevyen som et godt produkt av Trondheims studentkultur, enn som en god revy. I det jeg forlot storsalen etter forestilling, overhørte jeg en publikumer hvis utsagn kort og konkret oppsummerte alle tankene jeg satt igjen med:

«Jeg er imponert over alt det de har fått til her, altså. Men jeg flira liksom ikke så mye.»

For man aner virkelig potensialet som ligger i en revyproduksjon signert rundt 150 frivillige. Man flirer bare ikke så mye.

UKA

ANMELDELSE

ANNONSE

Utlånstjenesten har de perfekte lokalene – Nå ber Sit dem vurdere å flytte

Sentralt på Moholt låner NTNUI Bumerang ut masse idretts- og turutstyr. Nå kan Sits arealproblemer føre til endring i framtidsplanene.

Eksamen utsettes

NTNU utsetter skoleeksamener til over nyttår som følge av nye smitteverntiltak.